Dosarul nr. 2ra-1184/18

Prima instanţă: Judecătoria Rîșcani, municipiul Chișinău (jud: N. Arabadji)
Instanţa de apel: Curtea de Apel Chişinău (jud: V. Mihaila, V. Cotorobai, A. Panov)

ÎNCHEIERE

04 iulie 2018 mun. Chişinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ
al Curţii Supreme de Justiţie

în componenţă:
Preşedintele completului, judecătorul Oleg Sternioală
judecătorii Iurie Bejenaru
Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Întreprinderea mixtă „Incaso" societate cu răspundere limitată,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea mixtă „Incaso" societate cu răspundere limitată împotriva lui Fiocla Pronoza cu privire la încasarea sumei,

împotriva deciziei din 14 septembrie 2017 a Curții de Apel Chişinău, prin care a fost respins apelul declarat de către Întreprinderea mixtă „Incaso" societate cu răspundere limitată şi a fost menţinută hotărârea din 21 decembrie 2016 a Judecătoriei Rîșcani, municipiul Chișinău,

c o n s t a t ă:

La data de 13 mai 2016, ÎM „Incaso" SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Fiocla Pronoza cu privire la încasarea sumei.

În motivarea acţiunii reclamanta a indicat că, la data de 04 iunie 2013, ÎCS „Iute Credit" SRL a încheiat cu Fiocla Pronoza contractul de împrumut nr. 548919, conform căruia s-a obligat să-i acorde un împrumut în valoare de 17 500 de lei, care urma a fi rambursat în 18 rate lunare, iar pentru nerespectarea graficului de rambursare a împrumutului, pârâta s-a obligat să plătească taxa aferentă contractului de împrumut, dobânda de întârziere și penalitatea de întârziere.

A menționat că ÎCS „Iute Credit" SRL şi-a executat integral obligaţiile contractuale şi a acordat împrumutul în termenul şi în condiţiile stabilite în contract, însă pârâta nu şi-a executat obligaţia de rambursare a sumei, acumulând, astfel, o datorie în sumă de 33 138,08 lei.

A invocat că a expediat în adresa pârâtei reclamaţii, prin care a solicitat executarea benevolă a obligaţiilor contractuale, însă acestea nu au fost executate.

A relatat că în baza contractului de cesiune de creanță nr. 1 din 01 iunie 2010 ÎCS „Iute Credit" SRL a transmis ÎM „Incaso" SRL dreptul de creanță ce rezultă din contractul de împrumut nr. 548919.

A solicitat încasarea din contul lui Fiocla Pronoza în beneficiul ÎM „Incaso” SRL datoria în sumă de 33138,08 lei, cheltuielile de asistenţă juridică în sumă de 800 de lei şi taxa de stat în sumă de 1 558,65 lei.

Prin hotărârea din 21 decembrie 2016 a Judecătoriei Rîşcani, mun. Chişinău acţiunea depusă de ÎM „Incaso” SRL a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prima instanţă respingând acţiunea şi-a argumentat concluzia prin faptul că, Fiocla Pronoza şi-a executat obligaţia contractuală, achitând reclamantei suma totală în mărime de 25 000 de lei. Mai mult, calculul prezentat de reclamantă în susţinerea cerinţelor înaintate nu confirmă întârzierea efectuării plăţilor pentru care a fost calculată penalitatea de întârziere în mărime de 21 941,28 de lei, penalitatea pentru rezilierea contractului în mărime de 4 375 de lei şi nici nu conţine toate sumele achitate de către pârâtă.

Totodată, prima instanţă a constatat că clauzele contractuale stipulate în pct. 6.1, 6.6 care prevăd încasarea penalităţii de întârziere în mărime de 0,5% pentru fiecare zi de întârziere, a penalităţii în mărime de 25% pentru rezilierea contractului, precum şi achitarea taxei aferente contractului în mărime de 4 375 de lei contravin normelor imperative ale legii, au un caracter inechitabil şi contrar principiilor bunei-credinţe, prejudiciind disproporţional celaltă parte a contractului şi deci sunt lipsite de efect, făcând trimitere la prevederile art. 220 alin. (2), 268 lit. a), 624 şi 719 din Codul civil.

Prin decizia din 14 septembrie 2017 a Curţii de Apel Chişinău a fost respins apelul declarat de către ÎM „Incaso” SRL şi a fost menţinută hotărîrea primei instanţe.

La data de 25 ianuarie 2018 ÎM „Incaso” SRL a declarat recurs împotriva deciziei instanţei de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanţei de apel şi hotărârii primei instanţe şi emiterea unei noi hotărâri de admitere a acţiunii.

În motivarea recursului a indicat că, nu este de acord cu decizia instanţei de apel şi hotărârea primei instanţe, deoarece au fost emise cu aplicarea eronată a normelor de drept material, şi anume, nu a fost aplicată legea care trebuia să fie aplicată şi au fost apreciate arbitrar probele, reiterând motivele de fapt şi de drept pe care le-a invocat pe parcursul examinări cauzei în instanţele inferioare.

A menţionat că instanţele de judecată prin prisma art. 630 din Codul civil au respins cerinţa cu privire la încasarea penalităţii contractuale, fără a ţine cont de interesele creditorului ocrotite de lege şi fără a aplica prevederile art. 624 din Codul civil.

A invocat că instanţele de judecată respingând cerinţele cu privire la încasarea sumei împrumutului, dobânzii de întârziere şi a taxei aferente au concluzionat că pârâta urma să achite suma de 24 379,20 de lei, însă a achitat suma de 27 557,40 de lei, fără a lua în considerare că pentru neachitarea ratelor în termen a fost calculată o penalitate în mărime de 26 316,28 de lei. Mai mult ca atât, conform pct. 3.5 din contractul de împrumut, pârâta semnând contractul de împrumut declară că a fost pe deplin informată cu privire la condiţiile prezentului contract, inclusiv cu privire la împrumut, dobânzi, taxă aferentă contractului de

împrumut, termene de rambursare și dobânzi de întârziere și penalități, documente și materiale necesare pentru emiterea deciziei de acordare a împrumutului, drepturile și obligațiile împrumutatului și împrumutătorului, precum și împrumutatul consimte despre faptul că a înțeles aceste condiții și că aceste condiții sunt rezonabile și proporționale cu riscul și cheltuielile asumate de împrumutător, precum și cu drepturile și obligațiile împrumutatului și împrumutătorului ce izvorăsc din prezentul contract de împrumut.

A relevat că condițiile de valabilitate ale actului juridic, și anume, consimțământul, acordul prealabil, obiectul, cauza și forma actului juridic au fost respectate și nu este temei legal de anularea a contractului de împrumut.

A susținut că contractul de împrumut nu prevede clauze abuzive sau clauze standard, deoarece toate clauzele contractuale sunt ușor de înțeles, lizibile și într-un limbaj clar, care au fost negociate și acceptate de către părți prin aplicarea semnăturii pe fiecare pagină a contractului.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 14 septembrie 2017, dar date care ar confirma recepționarea acesteia de către recurent la dosar lipsesc.

Astfel, recursul, declarat la data de 25 ianuarie 2018, este în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii Supreme de Justiţie consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părţile şi alţi participanţi la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esenţială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanţa judecătorească:

a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;

b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;

b[1]) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;

c) a interpretat în mod eronat legea;

d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absenţa unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data şi ora şedinţei de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfăşurare a procesului;

d) instanţa a soluţionat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipseşte procesul-verbal al şedinţei de judecată;

f) hotărârea a fost pronunţată cu încălcarea competenţei jurisdicţionale.

Săvârşirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul şi în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluţionarea greşită a pricinii sau în cazul în care instanţa de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanţa judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanţă din oficiu.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) şi (4);

Completul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii Supreme de Justiţie consideră că, recursul declarat de către ÎM „Incaso” SRL nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) şi (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esenţială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanţa de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secţiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material şi procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu şi temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii Supreme de Justiţie menţionează şi faptul că, procedura admisibilităţii constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) şi (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii Supreme de Justiţie relevă că, conform jurisprudenţei CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situaţiei prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe cînd în recursul declarat de către ÎM „Incaso” SRL asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menţionate, completul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii Supreme de Justiţie ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de ÎM „Incaso” SRL ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii Supreme de Justiţie

dispune:

Recursul declarat de către Întreprinderea mixtă „Incaso” societate cu răspundere limitată se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Preşedintele completului,
judecătorul Oleg Sternioală

judecătorii Iurie Bejenaru

Mariana Pitic